

Teda sněžilo. Nasněžilo, povolilo aaaaa zamrzlo. A tak si dáme zase adrenalinek. Tentokrát ovšem bez Talimůrky. Páč tolik toho adrenalinku mít zase nemusím. Venku se totiž vytvořila slušná ledovka. Aby nebyla flekatice škodná, beru ji hezky první a vyjdeme si spolu pěkně. Nějak asi zaktivovala buňku svou mozkovou a když jsem jí řekla "Pomaluu!! , tak fakt pomalu šla. A já cupitala jak pokorná japonka a furt jsem meldovala, že "Holčičko, pomaličku musíme, jo, pomaličku..." a protože byla fakt šikovná, tak jsme si tu procházku, kterou jsem z bezpečnostních důvodů původně volila na plácku za domem, prodloužily a šlo se na louku. Tam to i na zasněžený trávě bylo jednoznačně nejbezpečnější.

Moc byla hodná, moc. Pěkně jsme to celý obešly, ona si zase pěkně normálně řapala a ČMUCHALA!! Fajnový, fajnový to bylo. Doma jsem jí šupla na pelíšek a vytáhla ven Rumíčka. Ten už se pilně připravuje na to hárání a haraší mu na cimbuří a pak haraší s Talimůrou. Ta ovšem ještě harašit nechce, takže mu dá na budku... jo, začíná nám blázelec. Ale pro teď jsme si spolu šli užít vánočního času. Ticha v sídlišti a křupání ledovky.

Opět mě zachraňují zatravněný plácky. Jinak je to všude jedno velký zrcadlo a ze mě opět pokorná japonka, co si cupitá tmou. Pro tentokrát volím cestu mezi starými domky, kde je cesta relativně po rovině. Došli jsme bez pádů a kotrmelců hezky až ke kostelíčku. Je tu zase krásně!!

Když přijdeme a zvednu hlavu k nasvícený věži, vidím pomaličku padat dvě vločky. O chvíli později se k nim přidají další dvě. Jsou veliký a padají pomalu, pooooomaaalůůů. Začnu vločky počítat a když jsem u deseti, začne padat tak, že už nemám šanci se dopočítat. Všechny ty veliký vločky ale poletují vzduchem pomaličku, pomaličku se snáší k zemi. Tak pomaličku, že to zaujme i Rumíčka. Nejdřív stojí s hlavičkou vyvrácenou nahoru jako já a čučí na tu nádheru. Pak začne radostně hopíkat a nakonec se sápe na lampu, kde je umístěný reflektor. ☐ Děsně nutně potřebuje šéécky ty vločky co padají dolů ☐ . Kašpárek.

Tak aby si přišel na svý, uplácám sněhovou kouli a hodím mu jí. JOOOOOOOOO! A další, další, další. Pak si najde větev a proudí s ní prostorem. Sněhu není moc, ale i tak se mi daří trochu ho vždycky vykopnout do vzduchu tak, aby ho mohl chytat, což miluje. Rádíme si tam na plácku u kostela a vločky se tiše snáší dolů. Je krásně, je svátečně, je vánočně. Když to otočíme domů, sněžení ustane. Byl to můj malý předvánoční dárek. Sněžilo mi u kostelíčku :-).

Zase sněží!!

Šouráme se domů, kde už na nás čeká Talířová. Uložím je oba na pelíšky a jdu se pomalu chystat do peří.